

“

TELETEKST DERGİ

Eski Teletekste Yeni Adet

”

İÇİNDEKİLER

"Yazmasam deli olacaktım."

HAZAL ARTUĞ

Uzaktan Okuyuş

İBRAHİM KARAKUŞ

Sessizliğı Gören Var Mı.? - Final

MİNERVA

Haddimin Fevkinde Naçizane Düşüncelerim

KUBİLAY KARAKAŞ

Dijital Çağda Öğrenci Olmak

SUAT ARSLAN

Örgütlemek Malumu Her Gündüz

MÜBERRA TOMURCUK

Anı

UZAKTAN İZLEYİŞ

Çocukluğumdan beri en çok yapmayı sevdiğim şey, uzaktan insanları izlemek. Başka hayatlara, başka yaşamlara olan merak duygusu, biraz da başka ihtimallerin de var olduğunu görme isteği beni buna itti. Yolda yürürken ya da otobüsle yolculuk ederken camdan dışarıya baktığımda, çeşit çeşit yüz ve evler görüyorum. Kimisi yıkık dökük binada yaşam kurarken kimisi çok canlı evlerde hayatını yaşıyor. Bazen pencereler açık bazen perdeler bile sınıksız kapalı dışarıya karşı. Bazısında ışıklar yanarken capcanlı, kimisi de son derece karanlık ve terk edilmiş görünüyor. Aslında evler bile içinde yaşayan insanların kimliğine bürünüyor. Bir yeri ev olarak benimsemek kimisi için kolayken, kimi insan için zor. Kendini ait hissetmediğin yerde ve evde yaşamak yaşam ve düşünce kalitesini de etkiliyor bana göre. Yaşadığımız evler de bize bir şeyler anlatıyor sanki.

İnsanların yüzleri de birbirinden farklı okumasını ve bakmasını bilene. Bazen kederli yüzler görüyorum, bakışları uzaklara dalan. Sokak satıcıları bir umut müşteri bekleyerek bakıyor caddede yer edindiği yerden. Alışveriş yapan insanların yüzlerinde bir karmaşa hali. El ele tutuşan sevgililerin birbirine sınıksız gülümseyişleri. Arabaların birbirine anlamsız şekilde yol vermeme inatları, sonra içlerinde ki sürücülerin stresli ve bu şehirden bunalıp kaçma istekleri. Yaşlı insanların ağır ağır yürüyüşleri ve her iki adımda bir dinlenişleri. Yanlarından geçen gençlere biz de zamanında sizin gibiydik düşüncesiyle eskiye özlem duygusu içinde bakışları. Çocukların sonsuz neşeli hali, cıvıl cıvıl kahaahaları. Akşam işten veya okuldan dönenlerin yüzlerinde ki yorgunluk ifadesi. Bir şekilde iyilik yapmış, birilerinin hayatına dokunmuş insanların, rahatlamış bakışları. Anne ve babaların çocuklarına bakarken hem endişeli hem de umut dolu oluşları. Yanlarından teğet geçtiğimiz, birbirine çoğu zaman dokunmayan çok fazla okunacak yüz ve hayat var.

Hepimiz bu karmaşalar girdabında kendimize yer arıyoruz. Kalabalıklar arasında bazen duymuyoruz, duyamıyoruz belki bir başkasının acısını, derdini. Ortak olmuyoruz neşesine. Çünkü kendi hayatımıza odaklanıyoruz, kendimize çarpan hayatlar kadar biliyoruz dünyayı da. Bizi kendimiz ve bir şekilde hayatımıza girebilmiş insanlar ilgilendiriyor daha çok. Başka hayatlara ancak o hayatı yaşayan insanın izin verdiği kadar dahil olabiliyoruz, gerisi uzaktan seyretmeye giriyor. Seyrederken o insanların yaşamı hakkında hayal kurmak, bilmesekte bir şekilde tahminler yürütmek yolculukları ve yürüyüşleri keyifli hale getiriyor. Bir çeşit tahmin oyunu.

Bazen kendimizi çok yalnız hissedebiliriz. Yaşadığımız durumların sadece kendi başımıza geldiğini de. Ama çevremize baktığımızda o kadar çok ihtimal var ki. Yalnız değiliz hissettiklerimizde. Bizden öncekiler de hissetti ve bizden sonrakiler de hissedecek aynı duyguları bir şekilde. Bizler de kalabalıklar arasında yürüyen ve başkaları tarafından okunmaya çalışılan birer yüzleriz. Yaşam biraz da sonsuz bir döngü hali.

HAZAL ARTUĞ

SESSİZLİĞİ GÖREN VAR MI? FİNAL

Evet. Artık yolun sonuna geldik. Bu yolculuk, bana oldukça fazla davranış öğretti. Kendimi değiştirdim ve bazı amaçlar edindim. Bu değişikliklerden en önemlisi de sizinle beraber çıktığım yolculuğu, bitirmek oldu. Böyle bir sonuca vardığım için üzgünüm. Fakat yanlışları değiştirmek ve insanları daha iyi hale getirmek için kendime zarar verdiğimi fark ettim.

Kim bilir, kaç günüm geçti bu yolda. Kaç kez; yoruldum, bırakmak istedim, bir şeyleri değiştiremem dedim, uykumdan hiç uyanmak istemediğim ve daha birçok vazgeçmekten vazgeçtiğim anlar oldu. Bir şekilde bitirdim ve bu bitirişi, başarısızlık olarak saymıyorum. Sadece bu yolla, bir şeylerin değişmeyeceğini anladım.

Artık farklı bir yol haritası çizip, bu değişiklikleri sağlayabilmem gerekiyor. Yine çok yorucu ve uzun olacak, biliyorum. Fakat bu yorululuk, gerçekten de hoşuma gidiyor. Çünkü bir amaç uğruna yoruluyorum. Bu yorgunluk da benim biraz da olsa rahat uyumama sebep oluyor. Tabi aklımdaki sesler susarsa böyle bir şey mümkün de neyse. Artık toparlanma vakti.

Güzel hatıraların olduğu, uzun bir yolculuk oldu değil mi? Benimle tüm duyguları paylaştığın, okuduğun ve yorum yaparak yol gösterdiğin için çok teşekkür ederim. Duygularımı açıkça paylaştığın, başka bir yolculukta görüşmek için sabırsızlanıyorum.

Umarım seninle bu yolda, yüz yüze karşılaşmayız. Çünkü seni de yormak istemem. Sen dinlen, benim yerime de dinlen ve sadece yorum yaparak bana yol göster, yoluma ışık ol yeterli. Kendimi düşünmediğim gibi, bu yolda seni de düşünmeden; yormak, üzme, yıpratmak ve benzer duyguları hissettirmek istemediğim için böyle bir cümle kurdum.

Kendim haricinde kimseye zarar vermediğim yeni yolculuğum, hoş geldin. En kısa zamanda, yürümek ve yorulmak dileğiyle...

İBRAHİM KARAKUŞ

HADDİMİN FEVKİNDE NAÇİZANE DÜŞÜNCELERİM

Düşüncelerime kulak verir misiniz, bilmem. Herkes ne kadar istifade etmek isterse buyursun. Kimsenin çocuğunun ahlakını ve aileyi ne kadar zor duruma düşürdüğünü bilmiyorum. Bildiğim şeylerden bahsedeyim size; ben de birinin çocuğuyum.

Anne baba; doğruyu yanlış çocuğa öğretmez, gösterir. Sürekli pohpohlayıp şımartmaktan bahsetmiyorum. Ki bence bu hayali bir dünya oluşturmak ve çocuğu gerçeklikten uzaklaştırmaya başka bir şey değildir. Gerçekler tatlı bir üslup ile gösterilebilir. Bilimsel bir araştırmaya göre; annenin bebeği ilk kucağına aldığındaki bakış fiziksel görünüşünü bile etkiliyormuş. Bu durum ise bana; Annemin sevgisini hissettiğim zamanlarda dünya da başka bir sevgiye, ilgiye, merhamete ihtiyacım olmadığını fark etmemi sağladı.

Yanlışlarımızdan nefret etmek, bizi daha iyi bir insan yapmaz. O yanlışlar, 9 yaşındaki bir çocuğa ait olduğu hissettirilince, kendinden nefret etmeye başlıyor. Ayırt edemiyor, ayrı kefeye koyamıyor. Yalanı değil, yalanı söyleyen kendini, baştan aşağı hatalı buluyor. Yalancı sevilmemeli, doğru ama unuttuğunuz şey; bu yargılama, işine geldiğinde yalan söyleyen, anne-babadan çıkıyor. İçinde büyük çekişmeler yaşayan küçük bir çocuk kalıyor geri. Kendine "yaramaz" damgası vurulup, hayatta yer edinmeye çalışan, küçük ve çocuk.

Çocuk iki şekilde hayatına devam edebilir hale geliyor. Bu durumun değişiklik göstermesi ise, tamamen çocuğun olayları nasıl anlayıp yorumladığıyla ilgili. Ailesine bakar " bunlar dediklerinin kaçını yapıyor ki, bana da yapmamı mecbur kılıyorlar?" der, diğeri de " Ailem mükemmel, ne yaparsam yapayım onlar kadar iyi olamayacağım ama beni yine de severler değil mi?" çelişkisi ile yaşar. Birinci çocuk, nefret dolu ama başarılı olurken çünkü insana odaklanmadan kendi hayatını yaşamaya çalışır. İkinci çocuk sevgi dolu ama başarısız olur çünkü ailesinin ve bu yolda ailesi gibi gördüğü herkesin, olmasını istediği kişi yapmaya çalışır kendini ama yapamaz. İnsanlar dün istediklerini menfaatlerine göre bugün değiştirebilirler. Herkesi üzmemek adına kendi üzülür. Halbuki ikisinin tek yaptığı şey, hayatı anlamaya çalışırken kendince yaşadığı zorluklara verdiği (ilk) tepkilerdir. Sevgi dolu ve başarılı olmaları için 10 yıllık bir sabır gerekliydi. Hatanın kötü olduğunu ama o eğer erdemli olmak istiyorsa bunu yapmaması gerektiğinin, söylenmesiydi.

Çocuğumuzu yetiştirmek, kendimizi değiştirmekten başlar. Halının altına süpürdüğümüz her şey tozunu bize yutturur. Hiçbir çocuk hatasız değildir, her çocuk anne babasının ortalamasıdır. Hatalı olmak ve hata olmak aynı şey değildir. Yaramaz (hata) olduğunu düşündüğünüz çocuk, sizin tavrınızla değişir. Kabiliyeti ile yaşar.

MİNERVA

DİJİTAL ÇAĞDA ÖĞRENCİ OLMAK

Dijital çağda öğrenci olmak gençler için görüldüğü kadar kolay bir durum değildir. Çünkü dijital çağ bu gençliğin içine direkt olarak geldiği bir çağdır. Gözlerini dünyaya açtıklarından beri teknoloji ve dijitalleşmeyle beraber büyümektedirler. Teknoloji geliştikçe adeta onlarda değişiyor ve mutasyona uğruyorlar.

Daha emeklemeden, konuşmadan teknolojik cihazlara ve dijital içeriklere maruz kalan bir nesil durumundalar. Böyle bir durumda eğitimde dijitalleşme yaşamaktadır. Peki bu dijitalleşme sadece öğrenciler için mi geçerlidir?

Hayır dediğinizi duyar gibiyim. Öğretimin ve öğrenme kaynaklarının da dijital çağa uyması gerekmektedir. Bunların yanında eğitim veren öğretmen ve akademisyenlerinde dijital çağı yakalaması gerekmektedir.

İlk cümlemizde zor demiştik. Sonra neslin durumunu anlattığımızda nasıl bir zorluk olacağını içinizde sorgulamıştınız. İşte şimdi cevabınızı bence almışsınızdır. Materyaller ve eğiticiler teknolojiye ayak uydurmadığı sürece eğitim bu dijital nesil için sadece bir çile olarak belirecektir.

Bilim ve teknoloji hızla ilerlemektedir ama eğitim sistemimiz henüz bu çağları yakalayamamaktadır. Pandemi dönemiyle beraber bu gelişmenin ivmesi yukarı doğru artsa bile yeterli seviyeye ulaşamamıştır.

Bu durumun birçok sebebi bulunmaktadır. Eğitim düzeyi, refah seviyesi, alım gücü, nitelikli insan kaynağı, liyakatli atamalar sonucu gelen akademisyenler(?) ve birçok neden... Özel okullar ve büyükşehir okulları bu durumlarda biraz daha iyi durumda olmalarına rağmen kırsal kesimdeki okullar bırakın dijital çağı; bundan 10 yıl önce büyükşehirlerde kullanılan sistemlere bile hala günümüzde ulaşamamaktadırlar.

Kırsal kesimlerde dijital içeriğe ulaşamama sorunu dikkat toplamayı ve zaman yönetimini arttığından dolayı odaklanmayı daha fazla sağlıyor. Fakat dijital öğrenme sistemlerine mahrum kalan öğrenciler ile aynı kulvarda olmaları kendilerini geriye itiyor.

Dijital çağda öğrenci olmaz sizce iyi mi kötü mü? Peki dijital çağ gerçekten ne kadar dijital? Ülkeler toplu halde bu eğitime geçebilir mi? Öğrenciler eğitilmesi için öğreticilerde eğitilmeli mi? Öğreticilerin imkanları var mı? Bu soruların her biri bu çağın en büyük problemlerini ortaya koymaktadır. Bir sonraki yazımızda bu problemleri özveri ile nasıl aşacağımızı göstereceğiz. Saygı, sevgi ve akademi ile kalınız...

ÖRGÜTLEMEK MALUMU HER GÜNDÜZ

*Sizi yaşamak güzeldi ama ölmeniz gerek
Bir dolunay sabahında
Yerli yersiz bir ıslık
Ne demek ıslık bence latince serenat
Yani anlatmanın verdiği aşşağılık hal
Ne demek aşşağılık hal
Böyle ırmakları köpekleme yüzmek
Kadınları materyalist sevmek
Yemekleri doymak gibi
Yabancılaşmanın vermediği verimi topluma yontmak
Oysa elemente yabancılaşmak taşrada ut çalmak -mış
Ne denli ıraksamak tabiata bizi fütüristik kılar (inan aklım yetmez)*

*Tez vakitte el vermeli şeyhim bana
Ne akbaba bana ne karabasan inzivam
İğreti bir gelincik tutuşturur elime
Ne elim bana hümayun ne kepim bana mihrap*

*Yanisi odunluk dertmiş yare
Oysa mehtap gece verir haz
Zaten olur mu gece bir imana ilaç
Heredit uyukulu tarih bulamaç
Oysa mehtap geceye oksijen
Nerede kaldık devrem nerede mavera
İlık sansasyonel itiraflar alkole merhem
Nerde tekdüze makavelizm , kuzeyde mi
Yahut şeffaf sandığım eş dost uzayda mı*

*Ne yaşadıysam kısıydı
Hani dağı geçmek dağ olmanın nâsı
İsterdim elbet uzun bir soluk çekmek
Yârim bunu kişisel algılar
Tarihi olsa sevmenin gece bunu mu kıskanır
(İnan emin değilim)*

*İmkansızca uyuşmalıyım -bu pragmatist emin olun
İliklerimde ki kıskançlık sizi izah ediyor
(Elin de değil)
Pek elegant nefesleriniz farkında değilken siz
Na münasip fikirlerinizi okuyan bendeniz okşanıyor nedensiz
Hem de ıslıklarla -la
Kusamıyorsunuz bu edebinizden (nedensizce)
Yalnız ayık olmadığınız geceler anılır gerçekler
Ayık bakdığımız ay duyar bunu
Oysa ay habercisidir dedikodunun
(Yakinen tanırım)
Alkazarzet bekler sabah (ben bilirim dünü)
Gurubet hislerle ısırırım malumu
Malum de sizi her vakit*

SUAT ARSLAN

ANI

Evim diyemediği dört duvarın o sol köşesindeki kitaplıkta, uzun bir süredir yerini yadırgamadan duran çerçeveye ve o çerçeveye hiç yakışmadan rengini yitiren "anı"ya ithafen yazmış olduğu sayfaları iki eliyle buruşturup kenara attı. Hüzündü, acıların acısıydı hissettiği ve bu ilk değildi, Tekerrüründen emin olmuşluğun verdiği his, kulağının arkasına sıkıştırdığı bir demet saçıyla orada kaldı. Ya da sadece kendini kandırdı.

Yazdığı her harfi sayfaların yutacağını bildiğinden, bastırarak yazmaktan içine göçmüş olan parmaklarına dokunup öyle yırttı sayfaları. Evet önce buruşturdu sonra yırttı. Acı çektirmeliydi çünkü, o nasıl acı çektiyse, sayfalarda o denli acı çekmeliydi.

Ve evet o da biliyordu ki, hayatından gelip geçen konuklar elleri boş gelmediği gibi boşta gitmezdi. Anladı veda vaktiydi, çöp kovası ağzına kadar dolmamış gibi biraz daha göz yaşı akıtmalı ve insanlığa zararlı olan duygularını o çöp kovasının en derinlerine tıkmalıydı. Ağzını açık bırakmaktan çekinmediği bir çöp kovasıydı. Çünkü o da biliyordu ki, duygular kokmazdı.

MÜBERRA TOMURCUK

EDİTÖRLER

HAZAL ARTUĞ

İBRAHİM KARAKUŞ

MİNERVA

MAİL: teletekstdergi@gmail.com

INSTAGRAM: teletekstdergi

TWİTTER: @teletekstdergi

YAYIN SONA ERDİ.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere...

